

et bestemt Embede bliver sat, saaledes at f. Eks. et Embede, der er i højeste Lønningsklasse, men som bliver besat med en ung Mand, der kommer ind med laveste Lønning i sit Embede, rykker ned i laveste Lønningsklasse. Samtidig skulde saa et andet Embede i Stiftet, nemlig et Embede i mellemste Lønningsklasse, rykke op i højeste Lønningsklasse, og dér skulde da det Embede, hvis Indehaver har den højeste Alder, rykke op. Paa den Maade kan der igen blive Tale om en Oprykning efter de samme Regler fra laveste til mellemste Lønningsklasse. Jeg tror, at en saadan Ordning ikke saa sjældent kunde have sin direkte Betydning i kirkelig Henseende. Det kan jo nemlig have en vis Vanskelighed, at et Embede bestandig staa i højeste Lønningsklasse. Det betyder, at dette Embedes Indehavere i Regelen bliver ældre Folk, og for det kirkelige Arbejdes Skyld i Sognet vil det have en overmaade god Virkning, at Embedet baade kan besættes med unge og ældre Folk.

Endvidere bestemmes det i § 1, at Embederne først indtræder i den Lønningsklasse, hvori de sættes, ved Embedets Ledighed, men at Loven, der tænkes at skulle træde i Kraft fra 1. April 1913, dog skulde medføre, at intet Præsteembede lønnes med mindre end 2,000 Kr. i Grundløn samt med Alderstillæg efter Skalaen for laveste Lønningsklasse. Det vil komme til at betyde, at ingen Præst, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, efter 20 Aars Forløb regnet fra 1. April 1913 vil komme til at sidde med en mindre Løn end 4,000 Kr.

Som jeg begyndte med at sige, er der fra Administrationens Side med Tilslutning fra Rigsdagen i en længere Aarrække gjort Forsøg med at regulere Embederne ganske paa samme Maade, som det her foreslaas, saa Vedtagelsen af dette Lovforslag vil egentlig kun betyde en videre Udførelse af, hvad man administrativt forlængst har begyndt paa.

Dernæst foreslaas det, at Loven skal forelægges til Revision i 1917, for at man da kunde gaa til en endelig Præstelønningslov.

Det her anførte gælder for Embederne udenfor København og Frederiksberg, hvor der jo hersker ejendommelige Forhold. I København foregaar Reguleringen af Præsteembederne allerede nu noget ved Hjælp af de Præstepenge, der i Henhold til Lov af 14. April 1904 indkommer til Lønning af Præsterne. Det er Tanken, at man skulde gaa til en videre udført Regulering ved Alderstillæg, hvis man kan faa afløst alt

Offer i København. Paa Frederiksberg vil en lignende Regulering ogsaa først kunne finde Sted, hvis denne Afløsning iværksettes.

Spørgsmaalet om Afløsning af Højtidsofferet har jo længe staaet paa Dagsordenen i vore folkekirkelige Menigheder, og Arbejdet med denne Afløsning er vidt fremskredet.

Forholdet er vel i Øjeblikket dette, at $\frac{5}{6}$ af Højtidsofferet allerede nu er afløst. Man vil altsaa snart kunne betragte Højtidsofferets Afløsning som en fuldbyrdet Kendsgerning. Hvad derimod Afløsningen af Accidenserne angaar, har man hidtil ikke haft Bemyndigelse til en saadan. Lovforslagets § 4 giver nu Bemyndigelse for Ministeriet til at stadfæste Overenskomster mellem Menighedsraadene og de offerberettigede om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser. Jeg ved meget vel, at det har sin Vanskelighed at faa ordnet dette Spørgsmaal ad Frivillighedens Vej, men jeg skulde dog tro, at Udviklingen er gaaet i Retning af en større Beredvillighed fra de forskellige Sider overfor en Afløsning af Accidensofferet, og jeg tvivler ikke om, at den Afløsning af Højtidsofferet, der har fundet Sted — jeg nævnedes før, at de $\frac{5}{6}$ deraf er blevet afløst nu —, sikkert har banet Vejen for en Afløsning af Accidenserne. Der er fra forskellige Sider slaaget paa, at det ønskeligste havde været, om man kunde gaa til en tvungen Afløsning med det samme, men jeg tror, at Erfaringen fra Afløsningen af Højtidsofferet berettiger til at tro, at man ved en Afløsning ad Frivillighedens Vej, saadan som den her er foreslaet, med Overenskomst mellem Menighedsraad og de offerberettigede vil kunne gennemføre ogsaa denne Side af Sagen.

Der er, som det ogsaa blev fremhævet under Forhandlingerne i det andet Ting, gjort opmærksom paa, at saa længe Grundlovens § 77 lyder, som den gør, er der den Vanskelighed ved en saadan Afløsning, at den medfører en Ligning paa samtlige Medlemmer af Kommunen, hvad enten de hører til Folkekirken eller er udtraadte af denne, hvis de da ikke er indtraadte i et andet anerkendt Trossamfund, og man har taget Hensyn dertil ogsaa ved den Form, Lovforslaget har faaet nu. I § 4 er det bestemt, at hvis man afløser Højtids- og Accidensofferet med en Sum, der er større end Gennemsnittet af de sidste 5 Aars Offer- og Accidensafgifter, saa skal Kommunalbestyrelsens Samtykke erhverves, i andre Tilfælde skal Kommunalbestyrelsens Erklæring indhentes.